

Han nævnte nu Sagen for Johannes Gaardbo og bad ham bringe Meddelelsen videre til Kirkefondets Bestyrelse.

„Med de forrige fem tusinde og de første ti bliver det altsaa i det hele et Bidrag paa tyve tusinde Kroner,“ sagde han som for at sikre sig mod en fejlagtig Postering i Himlens store Hovedbog.

Johannes Gaardbo takkede uden Begejstring. Han havde allerhelst tilbagevist Pengene som en uværdig Gave; men han vidste, at han paa dette Punkt var i Uoverensstemmelse med Missionens Ledelse, særlig med Pastor Stensballe.

Grosserer Søholm, der nu følte sig fuldkommen trøstet, gav sig til at fortælle om sin forestaaende Rejse til et Badested i Sydfrankrig, hvorfra han ventede at komme ganske helbredet tilbage. Hans Døtre Cecilie og Constance skulde ledsage ham, hvorimod Jægermesterinden var optaget af sine mange offentlige Hverv, navnlig af Forberedelserne til den store Vifteudstilling, der skulde aabnes i Maj. Hele Rejsen skulde foretages i Salonvogn. I Berlin vilde Constances Forlovede, Hr. v. Biebermarck, slutte sig til dem, og efter Hjemkomsten var det Meningen at fejre det unge Pars Bryllup paa Storeholt, som skulde være hans Brudegave til Datteren.

„Har De Lyst til at gøre Følgeskab paa Rejsen, saa er der gratis Plads i Vognen — værsgo! Frankrig skal jo være et Land med forskellige Seværdigheder.“

Johannes Gaardbo hørte knap paa ham. Disse stadig lige frugtesløse Besøg blev ham mere og mere en Pine, og at baade Hr. Søholm og Familien saa tydeligt ventede en Dag at se ham afsløre sig som Frier til Frk. Cecilie, gjorde ham ikke Opholdet i det pralende Millionærhjem mindre trykkende. Enhver Tanke om Giftermaal var for ham selv bleven Helligbrøde. Nu mere end nogensinde var Rosalie hans Evighedsbrud. Med den Vished, han havde faaet om hendes frygtelige Forvildelse, var Troskaben mod hendes Minde bleven ham en Kærlighedspligt, som han for hendes Sjæls Frelses Skyld ikke turde svigte. Hele hans Liv skulde fra nu af vies Bønner om deres Genforening i Herlighedsriget.